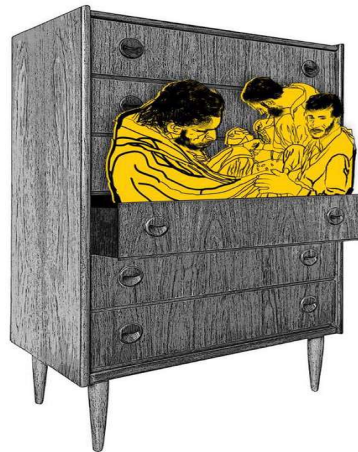

https://nepszava.hu/3073161_kerekgyarto-istvan-a-gyoztes-reszlet-egy-keszulo-regenybol

Kerékgyártó István: A győztes (Részlet egy készülő regényből)

[Kerékgyártó István](#)

Publikálás dátuma
2020.04.04. 12:20

„Ez a barom mindent akar tudni, ami a laktanyában történik, hát besúgókat alkalmaz, tűnődtem. Nyilván több is van neki.”

Négy napot ültem a helyőrségi fogdában, ami egészen kellemes volt. Nekem a laktanya leglakájosabb zugának bizonyult ez a csendes kis cella. Egyedül hevertem a priccsen, naponta háromszor hozta az őrség az ételt, és senki sem piszkált. A naponta változó örök tudták, hogy miért vagyok itt, és az ellen egyetlen sorkatonának sem volt kifogása, hogy egy hivatásos tisztet véresre vertem. Ráadásul barátnőim híre is elterjedt a laktanyában, persze az éttermi vécében történtek is, mert az összes őr megkért, hogy meséljek erről. Én meg plusztakaró meg dupla adag étel fejében meséltem ezt-azt. Az ötödik nap

reggelén aztán fölvittek a parancsnoki épületbe, ahol még soha nem jártam. Az őt a második emeletre kísért, ott bekopogott egy ajtón, bedugta a fejét, és beszólt: Jelentem, meghoztam Voditi harcost. Küldje be, maga meg elmehet, hallottam bentről, s mikor beléptem, egy öblös piros plüssfotelben Veverka Tajna alezredest pillantottam meg. Üljön le, Voditi, mutatott a szemben lévő fotelre. Leültem, aztán körülnéztem és szinte megszedültem a látványtól. A laktanyában minden csukaszürke és fekete volt, az eskü után Armagórában járva is csak koszló, szürke házakat láttam, a Vörös Csillag étterem a szeszínű falával, sötétbarna bútorokkal és valaha fehér, akkorra mocskosszürkére mosott abroszaival belesimult az elmúlt hónap monoton színvilágába. Attól a szobától meg szinte káprázott a szemem. Vörös ülőgarnitúra, almazöld falak, világosra lakkozott bútorok, és a dohányzóasztal napsárga futóján tarka művirágcsokorral méregzöld váza állt. Ízléstelen volt, mégis jólesett a színorgia. Mit bámul, Voditi, kérdezte a politikai tiszt. A szoba színeit, feleltem még mindig körbeforgatva a fejem. Miért, nem tetszik, kérdezte olyan hangsúllyal, mint akinek köze lehet a színek összeválogatásához. De, tetszik. Jó színes. Bólintott, aztán életem egyik legmeglepőbb fordulataként a lakkozott szekrénysorhoz ment, majd két kupicával és egy üveggel tért vissza. Ez nem az a szar, amit ezek a disznó tiszthelyettesek isznak, meg persze néhány tiszt is. Ez örmény konyak, mondta és töltött. Koccintottunk, ittunk, miközben arra gondoltam, ő már tudja, hogy zendülésért a hadbíróóság halálra ítél, amit ő is túlzásnak tart, ezért még utoljára megkínál valami jófajta itókéval. Voditi, adok magának egy esélyt, hogy megússza a hadbíróóságot, mondta. Előrehajolt, kihúzott egy nárciszt a csokorból, a drótszárból visszahajtott egy kicsit, majd egy műbúzavirág mellé dugta vissza, és elégedetten nézegette az eredményt. Szép ez a sárga a kék mellett. Nemdebár? De, feleltem. Szóval az ezredparancsnok elvtárssal megegyeztünk, nincs itt szükség semmiféle fölhajtásra, hogy idejöjjenek a katonai ügyészek szaglászni. Végül még azt mondják Krajnistadtban, hogy nofene, hát mik történnek ebben az armagórai laktanyában, amiről eddig csupa jót hallottunk? A mi hős ezredünkben, akik egyedülként álltak ki a nehéz időkben a kommunizmus védelmében. Ugye, ért engem? Nem értettem. Sem azt, hogy, miért véd engem, miért kvaterkál úgy velem, mint egy tisztársával, sem azt, hogy miért lenne ez „hős laktanya”, de később

mindkettő világos lett. Teljesen megértem, alezredes elvtárs, feleltem készségesen. Na de mit mondunk a főhadnagynak, akit mégiscsak a sorállomány szemeláltára vert össze? És most vért akar. A maga véré, barátocskám, bólogatott gondterhelten. Lettek volna ötleteim, de jobbnak láttam, ha hallgatok. De úgy tűnt, Veverka Tajna alezredest mégsem nyomasztotta annyira ez a probléma, mert energikusan föl pattant, a nyitott könyvszekrényhez lépett, visszatolta a sötétkék, aranybetűs Lenin-kötetek egyikét, ami kilógott a sorból, aztán felém fordult. Majd kap a főhadnagy valami kitüntetést. Megállt, a plafont nézte, mintha odaírta volna valaki a végleges megoldást, aztán folytatta. Vagy inkább megfenyegetem, hogyha nem higgad le ebben a kis csíhi-puhi ügyben, akkor elmondom Mocar századosnak, hogy tossza a feleségét. Akkor Mocar lelövi, mint egy kutyát. Ez se lenne rossz megoldás, de akkor megint jönnének a krajnistadi szaglászók. Ugribugri félreteszó kis pöcs ez a főhadnagy. Most is ő kezdte, ő ütött először. Nagyon elégedett voltam ezekkel a mondatokkal, de továbbra sem szóltam semmit. Azt hiszi ez a kis piperkőc sportbuzi, nem tudom, hogy most Mocar feleségét tossza? De tavaly még Svjež őrnagy asszonykája volt soron. Hát én mindent tudok, emelte föl a mutatóujját. Egy politikai tisztnek mindent kell tudnia, ami a csapatánál történik. Megint töltött, kortyoltuk az örmény konyakból, már kezdett a fejembe szállni, és egyre jobban éreztem magam. Hátradőltem a fotelban, hanyagul keresztbedobtam a lábam, és vártam, mi sül ki ebből. Azért maga is nagy fasz, bazmeg, Voditi! Mire gondol, alezredes elvtárs, kérdeztem kedélyeskedve. Hát arra a három lánykára ott a Vörös Csillag férfivécéjében. Ott csak ketten jártak, feleltem. Tudom én, mi történt ott, Voditi. Mondtam már: én mindent tudok. De elég a szórakozásból, jöjjön a munka. Voditi fiam, mától maga lesz az én fülem meg a szemem. Na, jó, az egyik fülem meg az egyik szemem, mert van azért nekem néhány. Mintha áramütés ért volna, úgy rándultam össze a piros plüssfotelban. Azért ezen még gondolkodnom kéne, nyögtem ki végül. Gondolkodhat, Voditi, mert visszavitetem a fogdába, és ott lesz ideje gondolkodni. Akár egy hétig, mert akkor küldöm el a krajnistadi katonai ügyészségnek a jegyzőkönyvet, hogy egy egész század sorállományú szemeláltára véresre verte a fölöttesét. Úgy három évet kap majd. Attól függ, milyen hangulatban lesz a hadbíró. Még az is lehet, hogy öt évre varrják be.

De három év a minimum. Na, csak gondolkodjon, vette föl a telefont, és leszólt az ügyeletnek, hogy vigyenek vissza. Gondolkodtam persze, bár egy pillanatig sem volt kétséges, ha csak így kerülhetem el a börtönt, akkor vállalom. Ez a barom mindent akar tudni, ami a laktanyában történik, hát besúgókat alkalmaz, tűnődtem. Nyilván több is van neki. És nyilván nemcsak a saját szakállára dolgozik, hanem a katonai titkosszolgálatoknak is jelent. Döntésemet jelentősen megkönnyítette, hogy a laktanyában szinte mindenkit utáltam, mint a szart. A sunyi kis parasztokat a sorállományban, a szadista tiszthelyetteseket, és persze a tiszteket, akik már elitták azt a csöpp eszüket is, ami valaha volt nekik. Sejtettem, hogy ennek a sok hülyének a politikai véleménye érdekli majd az alezredest, és azt is tudtam, hogy a többségüknek egyáltalán nincs is ilyen. A kaja, a női lyukak, az ital meg a lógás érdekli őket, de hogy a politika? Már az első este, mikor erről törtem a fejem, rájöttem, hogy a jelentéseimmel jól kikúrhatok majd a legnagyobb szemetekkel. Akár egy armagórai Robin Hood tehetek igazságot. Azt mondom róluk, amit akarok, aki szemét, lapátra teszem. Azzal a néhány előfelvétellel, teológushallgatóval, akiknek lehet politikai véleményük meg amúgy sem volt kapcsolatomban. Kerültem őket, mert nem akartam, hogy a szakaszom vadbarmjai megtudják, hogy én is főiskolára megyek, és ezért szívassanak. Két napot hagyott az alezredest aszalódni, csak aztán hívatott. Na, Voditi, döntött? Döntöttem, alezredest elvtárs. Vállalja vagy megy a hadbírószékre. Vállalom. Látom, nem volt nehéz a döntés. Megrántottam a vállam, és arra gondoltam, mi közöd neked ehhez, bazmeg. Nem magamról fogok én neked jelenteni, hanem ezekről a kis gecikről – ugyanis egyre jobban belelovaltam magam abba, hogy micsoda szemetekkel kúrok én majd ki, ami nem is besúgás, hanem egyenesen hőstett. Persze én tudtam, bólított Veverka Tanja, és az italosszekrényhez lépett, de ezúttal csak magának töltött az örmény konyakból. Megitta és visszahuppant a foteljébe. Biztos voltam benne, hogy elvállalja, ezért már beszéltem is a főhadnaggyal. Itt rám nézett, de nem folytatta. Na és, mit mondott a főhadnagy elvtárs, kérdeztem végül. Már azt hittem, nem is érdekli. Pedig fontos. Magának fontos, nekem persze nem. A főhadnagy nagyon beszart, amikor mondtam neki, hogy nem kéne a Mocar feleségét tosznia. Megijedt. Valami férfias szolidaritásról, diszkrécióról hablatyolt nekem. Én meg mondtam, hagyja nekem ezt a

burzsoá szöveget, az elvtársiasságba nem fér bele, hogy a farkunkra húzzuk a bajtársunk feleségét. Aztán megnyugtattam, hogy egyelőre nem beszélek róla senkinek, de neki le kell mondania arról, hogy ezt a verekedős Voditit hadbírótság elé állíttatjuk. Miért, kérdezte értetlenül. Mert a laktanyaparancsnok meg én úgy döntöttünk, hogy nem akarunk balhét. Nem akarunk vizsgálatot. Nem akarjuk felhívni magunkra a vezérkar figyelmét. Ő meg, hogy ezt megéri, de akkor itt lesz megfingatva az a kis szemét, és itt magára gondolt, Voditi, mosolyodott el a szemétláda. És ez mit jelent? Azt még én sem tudom. Kell találnunk egy középutat, hogy a kecske is jóllakjon, tehát a főhadnagy is elégedett legyen a maga fíngatásával, meg a káposzta is, tehát maga is megmaradjon, hogy jelenthessen nekem.